

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobce **xx.**, se sídlem Nádražní 92, Semily, zast. Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Bavlňánská 137, Semily, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti Josefa Cardy, bytem Brodská 412, Semily, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. OÚPR 154/2011-rozh.,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. OÚPR 154/2011-rozh., s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobě na řízení zúčastněné s e n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Semily, obvodního stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 10. 2010, č.j. SÚ/3076/10, sp. zn. SÚ 977/10-K. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo zúčastněné osobě J.C. (dále také jen „stavebník“) vydáno stavební povolení na stavbu „Přístavba skladu u objektu Semily, Podmoklice, Nádražní čp. 239“ (dále také jen „stavba“), na pozemních parc. č. xx a xx v k.ú. Semily ve vlastnictví zúčastněné osoby.

Jako první žalobní námitku žalobce uplatnil námitku nedodržení podmínky územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 14. 5. 2008, č.j. SÚ/1125/08, zn. SÚ 656/08-N, kterou bylo stavebníkovi uloženo zachování zpevněné komunikace v šíři 5 m na straně přístavby sousedící se železniční tratí směr Liberec - Pardubice. Podle žalobce bude zamezen přístup a příjezd k jeho nemovitostem pro nákladní automobily i kamionovou dopravu. Z výkresu č. C 2 vyplývá, že stavebník počítá s přístupovou komunikací částečně vymezenou na pozemku parc. č. xx ve vlastnictví stavebníka a částečně vymezenou na pozemku

parc. č. xx, jejímž vlastníkem však není. Podle žalobce tak nebude stavebník schopen zajistit splnění podmínky stanovené rozhodnutím o umístění stavby, tedy zajistit přístupovou komunikaci v požadované šíři. Na věci nemůže změnit nic ani to, že podle stavebního úřadu a žalovaného se na pozemku parc. č. xx nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Tento statut nebyl dán žádným rozhodnutím příslušného správního orgánu a není tedy do budoucna nezpochybnitelné, že se veřejně přístupná účelová komunikace bude na části pozemku parc. č. xx skutečně nacházet.

Za druhé žalobce namítl, že podle projektové dokumentace bude stavba umístěna na části stavby tělesa železniční vlečky „Vlečka jednoty SD Jilemnice, vlečka Semily“ (dále také jen „vlečka“), jejímž vlastníkem je v celé délce žalobce a povolovaná stavba má být umístěna v ochranném pásmu vlečky. Uvedená vlečka byla v části postavená na pozemku parc. č. xx ve vlastnictví stavebníka odstraněna stavebníkem neoprávněně a bez souhlasu žalobce. Odstranění vlečky bylo provedeno v rozporu s rozhodnutím o odstranění stavby ze dne 4. 9. 2003 vydané Drážním úřadem Praha, sekce stavební, č.j. 10-0680/03-DU/SU, neboť vlečka byla stavebníkem odstraněna po lhůtě k odstranění, která uplynula dne 31. 12. 2004, stavebník byl jiným subjektem, než který byl oprávněn stavbu vlečky odstranit. Skutečnost, že se stavba vlečky na pozemku parc. č. xx v době žádosti o vydání stavebního povolení nenacházela, nebo může být žalobci k tíži. Na tom nemůže nic změnit ani sdělení Drážního úřadu, stavební sekce, ze dne 30. 3. 2010, kterým byla ověřena neexistence stavby dráhy k žádosti stavebníka. Žalobce dále žalovanému vytýkal, že ignoroval podání žaloby na určení vlastnického práva k předmětné vlečce k Okresnímu soudu v Semilech v průběhu odvolacího řízení. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že uvedená okolnost je pro správní řízení nepodstatná. Podle žalobce žalovaný pochybil, pokud nevyčkal rozhodnutí soudu ve věci určovací žaloby. Nad to žalovaný ignoroval institut ochranného pásma dráhy vlečky. Podle žalobce chybí souhlas speciálního stavebního úřadu, rozhodnutí Drážního úřadu Praha ze dne 7. 2. 2008, č.j. 10-0024/08-108-DU/Lh se týká ochranného pásma dráhy železniční tratě Liberec – Pardubice, nikoli ochranného pásma předmětné vlečky.

Za třetí žalobce namítal chybný procesní postup spočívající v tom, že žalobce nebyl vyzván k předložení důkazu k tvrzením významným pro dané řízení, a to protokolu o podání vysvětlení stavebníka Policii ČR ve věci odstranění stavby, tedy důkazu o tom, že předmětnou vlečku odstranil stavebník.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a procesní vady a požadoval náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě označil žalovaný správní orgán vznesené námitky za nedůvodné. Podle něj byla podmínka územního rozhodnutí o zachování zpevněné komunikace v šíři 5 m na straně přístavby sousedící se železniční tratí Liberec – Pardubice zachována, jak vyplývá z výkresu č. C 2, který je součástí projektové dokumentace, kde je požadovaná šíře zakotována vzdáleností 5 m, jež musí být ponechána mezi přístavbou a okrajem stávající zpevněné asfaltové plochy směrem k železniční trati, čímž je zajištěno splnění podmínky územního rozhodnutí ohledně zachování zpevněné komunikace v šíři 5 m sloužící jako veřejně přístupná účelová komunikace. Nebude tak zamezen přístup k nemovitostem ve vlastnictví žalobce. K námitce týkající se umístění stavby na části vlečky na pozemku parc. č. 1257 ve vlastnictví stavebníka žalovaný uvedl následující. Podle něj odstranění vlečky po lhůtě uvedené v rozhodnutí o povolení odstranění vlečky není rozhodné, vlečku bylo možné odstranit bez dalšího i po uplynutí lhůty, neboť se jednalo o oprávnění

k odstranění, nikoli nařízení odstranění vlečky. Odstranění vlečky z uvedeného pozemku bylo potvrzeno Drážním úřadem Praha stanoviskem ze dne 30. 3. 2010, na základě provedené kontrolní prohlídky stavby ze dne 22. 3. 2010. Ke dni podání žádosti o stavební povolení tedy část vlečky na pozemku parc. č. xx prokazatelně fyzicky neexistovala. Žalovaný připomněl, že předmětná stavba byla pravomocně umístěna již v roce 2008, v územním řízení nebyly vzneseny námitky proti umístění stavby. Ve stavebním řízení již stavební úřad při povolení předmětné stavby vycházel z pravomocného územního rozhodnutí a proti věci nebylo možné brojit případnými námitkami účastníků řízení dle § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). K vlastnictví vlečky žalovaný uvedl, že mu v řízení nebyly předloženy žádné doklady, z nichž by bylo možno zjistit, kdo je právním nástupcem společnosti T., a.s. ve věci vlastnického práva k vlečce. Vlastnictví vlečky nelze zjistit ani v katastru nemovitostí, neboť vlečky nejsou předmětem evidence. Žalobce svoje tvrzení o vlastnictví vlečky neopřel o existenci relevantního dokladu, pouze přiložil kopii dopisu, ve kterém žádá stavebníka o uvedení vlečky do původního stavu. Souhlas se stavbou v ochranném pásmu dráhy byl vydán Drážním úřadem Praha dne 7. 2. 2008, č.j. 10-0024/08-108-DU/Lh, a podmínky tohoto souhlasu byly zakotveny do podmínek stavebního povolení. Bylo prokázáno, že na pozemku parc. č. 1257 se nenachází žádná stavba, která by bránila povolení předmětné stavby, ani žalobcem doložená žaloba nebyla důkazem, který by toto zpochybnil. K námitce neobstarání protokolu o podání vysvětlení stavebníka Policii ČR žalovaný uvedl, že tato žalobní námitka nemá oporu ve spise. Záležitost se netýká předmětného stavebního řízení, a proto jej nebylo možno považovat za relevantní důkaz. Žalovaný uzavřel s tím, že o umístění stavby bylo pravomocně rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 14. 5. 2008 a jakákoliv polemika o umístění předmětné stavby je irelevantní. Ve stavebním povolení pak nelze umístění stavby zpochybňovat. Podle žalovaného správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali v souladu se stavebním zákonem a správním řádem a výroky svých rozhodnutí řádně odůvodnili. Žalovaný navrhoval podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Z předloženého správního spisu soud zjistil skutečnosti pro danou věc rozhodné:

O umístění předmětné přístavby skladu u objektu č.p. 239 Semily, Nádražní ulice, na pozemku parc. č. 1254/4 a 1257 v k.ú. Semily ve vlastnictví stavebníka (osoby zúčastněné v tomto řízení) bylo rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 14. 5. 2008, č.j. SÚ/1125/08, zn. SÚ 656/08-N tak, že bylo definováno umístění stavby stanovením vzdáleností od hranic sousedních pozemků. Jako podmínka č. 4 územního rozhodnutí bylo stavebníku uloženo, že na straně přístavby sousedící se železniční tratí směr Liberec – Pardubice musí být zachována zpevněná komunikace v šíři 5m, která slouží jako veřejně přístupná účelová komunikace. Podkladem pro vydání územního rozhodnutí bylo mimo jiné souhrnné stanovisko České dráhy, a.s., Správy dopravní cesty Liberec, ze dne 4. 2. 2008 a souhlas Drážního úřadu Praha ze dne 7. 2. 2008. Uvedená podmínka č. 4 byla do územního rozhodnutí zakotvena dle stanoviska k projektové dokumentaci Městského úřadu Semily, odboru dopravy, ze dne 8. 1. 2008, v němž tento správní úřad s projektovou dokumentací k předmětné stavbě souhlasil právě za splnění podmínky zachování zpevněné komunikace v šíři 5 m, která slouží jako veřejně přístupná účelová komunikace s tím, že střecha přístavby nesmí přesahovat do profilu komunikace.

Ve správním spisu bylo založeno rozhodnutí Drážního úřadu Praha ze dne 18. 4. 2003, č.j. 3-1005/3-DU/Hl, kterým bylo rozhodnuto o zrušení vlečky „J. SD J., vlečka Semily“ k 20. 5. 2003 k žádosti vlastníka vlečky T., a.s. Poté bylo vydáno rozhodnutí Drážního úřadu Praha

jako speciálního stavebního úřadu ze dne 4.9.2003, č.j. 10-0680/03-DÚ/SÚ, kterým bylo povoleno odstranění stavby vlečky vlastníku T. a.s. do 31. 12. 2004. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že odstranění vlečky je jejímu vlastníku povoleno s ohledem na rozhodnutí o zrušení vlečky a vyjádření příslušných dotčených orgánů státní správy.

Stavební řízení bylo zahájeno podáním žádosti stavebníka o vydání stavebního povolení předmětné přístavby skladu. K žádosti stavebník přiložil již zmíněná rozhodnutí Drážního úřadu Praha, jakož i vyjádření Drážního úřadu Praha ze dne 30. 3. 2010, č.j. MP-OKO0219/10-2/Lh, v němž bylo na základě kontrolní prohlídky stavby provedené dle § 133 stavebního zákona ověřeno, že „V.J.SD.J., v.S.“ byla odstraněna z pozemku parc. č. xx. K žádosti byla přiložena souhlasná stanoviska dotčených správních orgánů, mimo jiné souhlasné stanovisko Městského úřadu Semily, odboru dopravy, ze dne 8. 1. 2008, jakož i souhlasné stanovisko Drážního úřadu Praha ze dne 7. 2. 2008 a souhrnné stanovisko Českých drah, a.s., Správy dopravní cesty Liberec ze dne 4. 2. 2008.

Z výpisu katastru nemovitostí stavební úřad ověřil, že žalobce je vlastníkem sousedních pozemků parc. č. xx, xx, xx, xx, xx, xx, xx a stavebník je vlastníkem pozemků parc. č. 1257 a 1254/4, na nichž byla předmětná stavba umístěna. Doložená byla projektová dokumentace byla vypracovaná Ing. J.K.

V průběhu stavebního řízení uplatnil žalobce shodné námitky jako v žalobě. Při ústním jednání stavební úřad zjistil, že společnost S.D. s.r.o. adresovala stavebníku výzvu k obnovení vlečky po jejím údajném svévolném odstranění. Námitky shodného obsahu pak uplatnili i další odvolatelé.

Dne 5. 10. 2010 vydal stavební úřad na předmětnou stavbu stavební povolení s tím, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace vypracované Ing. J.K.. Bylo stanoveno, že při realizaci stavby v obvodu dráhy a v ochranném pásmu dráhy musí stavebník dodržet podmínky stanoviska Drážního úřadu Praha ze dne 7. 2. 2008 a souhlasu ze dne 4. 2. 2008. Námitky vznesené žalobcem stavební úřad odmítl s odůvodněním, že se týkají umístění stavby, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto v územním řízení o umístění stavby, když požadavek na zachování zpevněné veřejně přístupné komunikaci v šíři 5 m byl splněn a komunikace o šířce 5 m je dostatečná i pro příjezd kamionové dopravy. Podle stavebního úřadu bylo již v průběhu územního řízení na místě zjištěno, že na pozemku parc. č. 1257 již není stavba vlečky. Stavebnímu úřadu pak v územním či stavebním řízení nebyl předložen doklad prokazující existenci správného řízení ve věci železniční vlečky. K územnímu řízení, v němž bylo umístění stavby řešeno, nebyla podána žádná námitka ani odvolání. V novém stavebním řízení již stavebník předložil potvrzení Drážního úřadu Praha ze dne 30. 3. 2010, jímž byla ověřena neexistence stavby vlečky na pozemku parc. č. xx. Podle stavebního úřadu byly námitky neopodstatněné, neboť jimi nebylo přímo dotčeno vlastnické právo žalobce.

V odvolání proti stavebnímu povolení žalobce uvedl shodné výhrady jako v žalobě. Znovu zdůraznil, že vlečka byla stavebníkem odstraněna neoprávněně. Poukazoval na to, že s ním jako s vlastníkem vlečky a právním nástupcem původního vlastníka vlečky společnosti T., a.s. a R.C. s.r.o. komunikují Drážní úřad i Správa dopravní cesty. Existenci vlečky usvědčuje Smlouva o dílo na dohled, měření a běžnou údržbu odbočné výhybky č. 1 na vlečku ze dne 14. 8. 2010, kterou žalobce uzavřel. Stavebnímu úřadu pak žalobce vytkl, že mu neposkytl lhůtu k tomu, aby předložil protokol o podání vysvětlení stavebníka Policii ČR ve věci odstranění stavby, z něhož vyplývá, že vlečku odstranil stavebník.

V průběhu odvolacího řízení potom žalobce doložil, že dne 9. 11. 2010 podal žádost o přezkum potvrzení Drážního úřadu ze dne 30. 3. 2010 tomuto správnímu úřadu. Zároveň doložil žalobu o určení vlastnictví kolejové vlečky podanou dne 15. 11. 2010 u Okresního soudu v Semilech, kterou se žalobce R.C. s.r.o. domáhá určení vlastnického práva k vlečce proti stavebníkovi.

Podané odvolání žalobce bylo zamítnuto a stavební povolení bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2011. V odůvodnění žalovaný uvedl, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem a žádost o stavební povolení a připojené podklady posoudil z hledisek dle § 111 stavebního zákona, rozhodoval na základě souhlasných stanovisek dotčených orgánů a jimi stanovené podmínky převzal do podmínek stavebního povolení, rozhodoval na základě projektové dokumentace zpracované oprávněným projektantem v postačujícím rozsahu. K odvolacím námitkám žalobce uvedl, že nejsou důvodné. Podmínka zachování zpevněné komunikace v šíři 5 m zakotvená v územním rozhodnutí ze dne 14. 5. 2008 byla splněna, neboť z projektové dokumentace vyplývá zakotvená vzdálenost 5 m, která musí být ponechána mezi přístavbou a okrajem zpevněné asfaltové plochy směrem k železniční trati. Veřejný přístup na veřejně přístupnou komunikaci je dán zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, bez ohledu na vlastnictví této komunikace a bez ohledu na vlastnictví pozemků, na kterých se komunikace nachází. K námitce týkající se umístění stavby na stavbě vlečky na pozemku parc. č. xx žalovaný uvedl, že se zde v minulosti skutečně železniční vlečka k rampě objektu čp. xx, k němuž má být povolovaná stavba přístavěna, nacházela. Příslušným rozhodnutím Drážního úřadu Praha ze dne 18. 4. 2003 k žádosti tehdejšího vlastníka vlečky T., a.s. však byla v celé stavební délce ke dni 20. 5. 2003 zrušena, její odstranění bylo povoleno rozhodnutím Drážního úřadu Praha ze dne 4. 9. 2003 s lhůtou pro odstranění do 31. 12. 2004, když nesplnění této lhůty nemá žádné právní účinky. Stanoviskem Drážního úřadu Praha ze dne 30. 3. 2010 bylo ověřeno, že se na příslušném pozemku stavba vlečky nenachází, jak bylo zjištěno dne 22. 3. 2010 kontrolní prohlídkou. Pokud stavba vlečky fyzicky neexistovala, nemohla bránit v podání žádosti. Povolovaná přístavba byla pravomocně umístěna rozhodnutím o umístění stavby ze dne 14. 5. 2008, když v územním řízení nebyly vzneseny ze strany účastníků řízení proti umístění stavby žádné námitky. K vlastnictví vlečky nebyly předloženy žádné doklady, z nichž by bylo možno zjistit, kdo je právním nástupcem společnosti T., a.s. ve věci vlastnického práva k vlečce. Přístup žalobce k jeho nemovitostem v sousedství povolované přístavby je zabezpečen, což vyplývá z projektové dokumentace ke stavebnímu povolení, kterou byla naplněna podmínka z pravomocného územního rozhodnutí ze dne 14. 5. 2008. K námitce absence souhlasu se stavbou v ochranném pásmu dráhy žalovaný odkázal na souhlas Drážního úřadu Praha ze dne 7. 2. 2008, jehož podmínky byly zakotveny do podmínek stavebního povolení. K námitce nevyžádání či neposkytnutí lhůty k předložení protokolu o podání vysvětlení stavebníka Policii ČR ve věci odstranění stavby části vlečky žalovaný uvedl, že se jedná o námitku, která se netýká předmětu řízení, kterou by byl žalobce dle § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněn ve stavebním řízení vznášet. Žalovaný uzavřel s tím, že stavební rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, bylo vydáno v souladu se stavebním zákonem a prováděcími předpisy. Skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a stavební rozhodnutí koresponduje s podklady založenými ve spise.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s.

s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Je třeba předeslat, že žalobce napadl stavební povolení ke stavbě – přístavba skladu, které bylo vydáno zúčastněné osobě jako stavebníku a žalobce tak nebyl „přímým adresátem“ vydaného stavebního povolení. Se žalobcem bylo stavebním úřadem i žalovaným jednáno jako s účastníkem od počátku stavebního řízení, z něhož vzešla napadená rozhodnutí, neboť je vlastníkem sousední stavby a sousedních pozemků. Jak správně uvedl již stavební úřad ve stavebním povolení a následně i žalovaný, ve stavebním řízení jsou účastníci omezeni v tom směru, že mohou v řízení vznášet jen námitky v rozsahu vymezeném § 114 stavebního zákona, a to pouze ve lhůtě dle § 112 stavebního zákona. Z ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že námitky účastníka řízení jsou omezeny (proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů) na případy ochrany vlastnického práva nebo práva založeného smlouvou provést stavbu nebo práva odpovídajícího věcnému břemeni k pozemku nebo stavbě. V ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona je pak výslovně uvedeno, že ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení (§ 89 stavebního zákona). A nelze nevidět, že žalobce v průběhu stavebního řízení vznesenými námitkami, jež se shodovaly se žalobními, brojil v podstatě proti vlastnímu umístění povolované stavby na pozemcích stavebníka parc. č. xx a xx.

K prvé žalobní námitce soud zaujal shodný závěr jako žalovaný. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení vznášet námitky proti projektové dokumentaci za předpokladu přímého dotčení svého vlastnického práva. V souzeném případě soud ověřil, že projektová dokumentace předložená stavebníkem byla vypracována oprávněnou osobou a z výkresu č. C 2, který je její součástí, vyplývá umístění povolované stavby tak, jak o ní bylo již pravomocně rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 14. 5. 2008. Žalobce nenamítal, že by se projektová dokumentace od vydaného územního rozhodnutí odchýlila či že by v projektové dokumentaci nebyly dodrženy vzdálenosti stavby od sousedních pozemků, jimiž bylo umístění stavby v územním rozhodnutí definováno. Splnění podmínky č. 4 územního rozhodnutí, ukládající stavebníkovi povinnost zachovat zpevněnou komunikaci v šíři 5 m, vyplývá právě z výkresu č. C 2 a z Průvodní zprávy, její části d) Informace o splnění požadavků dotčených orgánů, kde je zakótovaná a popsána vzdálenost 5 m, která musí být ponechána mezi přístavbou (jejím západním štítem) a okrajem zpevněné asfaltové plochy směrem k železniční trati. V podmínkách územního rozhodnutí nebylo stavebníku uloženo, že by musel asfaltovou komunikaci vlastnit či ji jakkoli upravovat či vybudovat v šíři 5 m či šíři jiné, resp. že by na jeho pozemku musela být asfaltová komunikace v šíři 5 m (jak dovozuje žalobce), pouze mu bylo uloženo umístěvanou stavbou do šíře existující asfaltové komunikace nezasáhnout, aby byla zachována její šíře v 5 m. Jak stavební úřad a žalovaný ověřili z předložené projektové dokumentace, tato podmínka územního rozhodnutí byla splněna a předložená projektová dokumentace respektuje umístění stavby, jak o ní bylo pravomocně rozhodnuto. Shodně se žalovaným soud konstatuje, že veřejný přístup na veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemcích parc. č. xx ve vlastnictví Českých drah, a.s., a parc. č. xx ve vlastnictví stavebníka vyplývá přímo ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, na tom nemůže nic změnit ani neexistence správního rozhodnutí, které by o veřejném přístupu na komunikaci rozhodlo. Pro úplnost soud dodává, že pokud by bylo správní rozhodnutí o charakteru komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace vydáváno, jednalo by se svou povahou o správní rozhodnutí deklaratorní povahy.

K námitce týkající se umístění stavby na stavbě vlečky na pozemku parc. č. 1257 a jejímu umístění v ochranném pásmu vlečky soud uvádí, že již v průběhu územního řízení měl stavební úřad k dispozici souhlasné stanovisko Českých drah, a.s., Správy dopravní cesty Liberec, ze dne 4. 2. 2008 a souhlas Drážního úřadu Praha ze dne 7. 2. 2008, ze kterého vyplývá souhlas tohoto příslušného správního orgánu ke zřízení stavby v ochranném pásmu dráhy trati Pardubice – Liberec s tím, že stavba je umístěna na mimodrážních pozemcích parc. č. xx a xx. Z toho vyplývá, že již v územním řízení stavební úřad ověřil, že stavba je umístěována na pozemku parc. č. xx jako mimodrážním. Povolovaná stavba byla pravomocně umístěna rozhodnutím o umístění stavby ze dne 14. 5. 2008, když v územním řízení nebyly vzneseny ze strany účastníků řízení proti umístění stavby žádné námitky. Neexistence vlečky na pozemku parc. č. x pak byla znovu ověřena i v řízení stavebním. Z doloženého stanoviska Drážního úřadu Praha ze dne 30. 3. 2010 plyne, že neexistence vlečky na pozemku parc. č. xx byla ověřena při kontrolní prohlídce provedené dne 22. 3. 2010. Sama skutečnost, že stanovisko bylo vydáno k žádosti stavebníka, jej nemůže zpochybnit, tímto způsobem by pak bylo možno formálně zpochybnit jakákoli stanoviska a rozhodnutí vydávaná ve správním řízení zahájeném na žádost účastníka řízení. Ve stavebním řízení nebyly předloženy žádné důkazy, z nichž by vyplývalo právo žalobce k umístění vlečky na pozemku parc. č. xx, které by povolované stavbě bránilo. Proto je nedůvodná i námitka umístění stavby v ochranném pásmu vlečky, neboť je zřejmé, že vlečka již byla zrušena, bylo povoleno její odstranění, a to od zaústěné do celostátní dráhy v celé její stavební délce 293 m, na parc. č. xx již neexistuje, není zde tedy ani žádné její ochranné pásmo.

Okolnosti odstranění vlečky z pozemku parc. č. xx pak nemohly mít vliv na povolení již pravomocně umístěné stavby, proto stavební úřad ani žalovaný nepochybili, pokud ke svému rozhodování nevyžádali protokol o podání vysvětlení stavebníka Policii ČR. Rovněž žalovaný nepochybil, pokud nevyčkal rozhodnutí Okresního soudu v Semilech ve věci určovací žaloby. Skutečnost, kdo je vlastníkem vlečky nebyla pro vydání stavebního povolení podstatná, když bylo již v územním řízení a následně i stavebním řízení ověřeno, že pozemek parc. č. xx je mimodrážní a vlečka na něm již neexistuje. Vlastnické právo k samotné vlečce (ve smyslu věci) nelze směřovat s oprávněním k jejímu umístění, vybudování a užívání na určitém drážním pozemku. Nadto nelze přehlédnout, že podaná žaloba na určení vlastnického práva žalobci nijak nesvědčí, naopak jeho tvrzené vlastnické právo k bývalé vlečce zpochybňuje, když se v ní uvádí, že vlastníkem vlečky je nikoli žalobce ale společnost R.C. s. r. o., na základě smlouvy uzavřené se žalobcem. Se žalovaným pak lze souhlasit i v tom, směru, že žalobce v řízení nepředložil žádné listiny prokazující jeho právní nástupnictví společnosti T., a.s. ve věci přechodu vlastnického práva k vlečce. Stavební úřad ani žalovaný tak nepochybili, pokud žalobcem uplatněné námitky posoudili jako nedůvodné.

Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu

náklad řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Osobě na řízení zúčastněné soud náhradu nákladů nepřiznal v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí soud může na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, osoba na řízení zúčastněná ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, soud proto vyslovil, že jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 3. dubna 2012.

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu